

mosolyra húzódott. Halk nyikordulással fordult a készentartott tolvajkulus a védtelen ajtóban.

Garmadába rakott búzászsákokat világított meg a sötétségbe betörő holdfény. Az ember sorba emelte a vállára őket. Urasági zsákok voltak — gyerekjáték volt átvetni őket a kerítésen . . .

Valamelyik szomszéd talán hallotta is a tompa dübbenéseket. De okos ember a jobbik fülére fordul, ha a más portáján sejtí a bajt.

Igy az igazgatóék csak örletéskor vették észre, hogy «biztos» zárjuk faékkal megerősítve őrizte a semmit.

Petire nem gyanakodtak. A fiú ugyan nem ment vissza hozzájuk. Napokig kurjongatva járta a maga bolond táncát. De a kijózanodása után újra sokszor látták.

Mert a fiú elfelejtette az ittas éjtszaka történetét. De nem felejtette el a gyermeket. Ellágyuló szíve egyre odahúzta az igazgatóék kerítéséhez. Órákig elálldogált és nézte a kutat, amely körül olyan vígan lebent a nyáron a kis pirosruha. Mikor a várást elunta, elővette a szájharmónikat. Riasztó hangjával kicsalogatta a kis Annit. Vigyorogva leste a közeledését. Esetlen kézzel kifordította a zsebéből az anyjától elcsent legszebb almát. S mikor a kicsi puha keze hálásan végigsimított a borostás arcán, felkurjantott örömeiben. Szabó Mária.

A ROHANÓNAK.

*Vigyázz, mert egyszer mégis meg kell állnod,
S akkor nem mondhatod: nem akarom.
A sorompót majd lecsapja előtted
Egy rajtad kívül álló hatalom.
És az ajtó, mit magad után könnyen
Bevágtlál egykor, kinyílik magától,
És integetni kezd feléd a mull,
A messzi-távol.
És nőni fog és közeledni fog
Lepergett életed,
S a perceket, mikel már elfeledtél,
Felismered.
Nagyon magad leszesz akkor magaddal
S nem fog rajtad segítni senki más.
Azért vigyázz,
Hogy milyen lesz ez a találkozás.
Hogy ne legyen majd az emlékezel
Égő torony egy romváros felett.*

Kövér Erzsébet.